

Arrest

nr. 55 383 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat . A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Xen X

die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 oktober 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 28 oktober 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 18 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 1 oktober 2010.

1.3. Op 16 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 17 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van ABRAHAMYAN Spartak:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en woonachtig te zijn in Hoktemberyan in Armenië. U bent getrouwd met H.(...) H.(...) (O.V. 6.518.562).

U woont samen met uw vrouw en uw vader in Hoktemberyan. U en uw vrouw leven van de bloemenkweek. In juni 2007 komen twee mannen, S.(...) en G.(...), naar uw huis. Ze maken ruzie met uw vader en schieten hem buiten dood. U weet niet waarom de mannen dat gedaan hebben.

Na ongeveer drie maanden komen de twee mannen terug en vertellen u en uw vrouw dat uw vader hen 80.000 dollar gokschulden moet. U wordt door de twee mannen in elkaar geslagen en ze bedreigen u dat ze jullie ook zouden vermoorden.

Kort daarna komen de mannen terug om het geld te eisen. Ze zeggen dat ze jullie het land zullen uitsturen als jullie niet betalen.

In oktober 2009 komen de mannen nog eens terug met de mededeling dat ze het huis in beslag nemen en zullen verkopen in plaats van het geld terug te eisen. Ze brengen u en uw man naar België omdat het daar volgens hen beter zal zijn voor jullie. U en uw man moeten jullie paspoorten aan hen afgeven.

U verlaat Armenië op 20 oktober 2009 en trekt met de bus naar Turkije, in het gezelschap van uw man en de twee mannen. Vanaf Turkije reist u verder in de laadruimte van een vrachtwagen, opnieuw met de twee mannen. Op 28 oktober 2009 vraagt u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u de twee mannen S.(...) en G.(...) die uw huis in beslag genomen hebben als compensatie voor de gokschulden van uw vader die ze daarom zouden vermoord hebben (CGVS p. 6).

Wat betreft het door u aangevoerde medisch attest de dato 4 juni 2010 moet gesteld worden dat dit attest opgesteld werd op basis van de verklaringen van uw echtgenote H.(...) H.(...) (O.V. 6.518.562) en een tolk en dat dit attest op zich geen bewijs levert dat de beschreven problemen rechtstreeks gelinkt zouden zijn aan de feiten aangehaald in uw asielrelaas.

Gelet op de conclusies in dit medisch-psychisch attest en enkele vaststellingen tijdens het gehoor van 1 oktober 2010 baseert het Commissariaat-generaal zich voor de appreciatie van uw asielrelaas volledig op de verklaringen van uw echtgenote.

Aangezien in het kader van haar asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vrouw is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van HOVAKIMYAN Heghine:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en woonachtig te zijn in Hoktemberyan in Armenië. U bent getrouwd met S.(...) A.(...) (O.V. 6.518.562).

U woont samen met uw man en uw schoonvader in Hoktemberyan. U en uw man leven van de bloemeteelt. In juni 2007 komen twee onbekende mannen naar uw huis. Ze maken ruzie met uw schoonvader en schieten hem buiten dood. U weet niet waarom. Na ongeveer drie maanden komen de twee mannen terug en vertellen u en uw man dat uw schoonvader hen 80.000 dollar gokschulden verschuldigd was. Uw man zegt dat hij zo'n bedrag niet heeft, waarop de twee mannen hem in elkaar slaan en jullie bedreigen dat ze jullie ook zullen vermoorden. Sindsdien is de psychische toestand van uw man heel slecht. Nog eens twee dagen later komen de mannen terug om het geld te eisen. Ze zeggen dat ze jullie het land zullen uitsturen als jullie niet betalen. In oktober 2009 komen de mannen nog eens terug met de mededeling dat ze het huis in beslag nemen en zullen verkopen in plaats van het geld terug te eisen. Ze brengen u en uw man naar België omdat het daar volgens hen beter zal zijn voor jullie. U en uw man moeten jullie paspoorten aan hen afgeven.

U verlaat Armenië op 20 oktober 2009 en trekt met de bus naar Turkije, in het gezelschap van uw man en de twee mannen. Vanaf Turkije reist u verder in de laadruimte van een vrachtwagen, opnieuw met de twee mannen. Op 28 oktober 2009 komt u in België aan en vraagt asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u de twee mannen die uw huis in beslag genomen hebben als compensatie voor de gokschulden van uw schoonvader die ze daarom vermoord hadden (CGVS p. 12).

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaart immers dat al uw problemen en die van uw man het gevolg zijn van de (gok)schulden van uw schoonvader en dat u en uw man geen andere 1 problemen hebben meegemaakt (CGVS p. 6-7).

Evenmin kan vastgesteld worden dat u omwille van redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaart dat u ongeveer drie keer naar de politie bent geweest om klacht in te dienen maar dat u daar telkens afgescheept werd (CGVS p. 6 & p. 12). Op de vraag waarom de politie niets deed, antwoordt u dat ze zich waarschijnlijk niet wilden mengen (CGVS p. 12). Hiermee maakt u echter niet duidelijk waarom u niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming zou lopen. Zo maakt u niet aannemelijk dat u op generlei manier kon rekenen op bescherming van de autoriteiten. U verklaarde immers dat u op geen enkele andere manier heeft geprobeerd uw problemen op te lossen, maar dat u meteen gevlucht bent (CGVS p. 12). Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in Armenië onvoldoende heeft aangesproken.

Aangaande uw paspoort verklaart dat u denkt dat er een uitreisstempel in stond en dat u dat niet zelf bent gaan ophalen maar wel twee personen in uw plaats (CGVS p. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat het voor het bekomen van een uitreisstempel vereist is dat de aanvrager zich persoonlijk gaat aanmelden bij de dienst Paspoorten en Visa van de politie van Armenië of bij de Armeense ambassade als de aanvrager zich in het buitenland bevindt. Bijgevolg is het onmogelijk dat u niet zelf om deze stempel bent geweest. Bovendien verklaart u aangaande uw reisroute dat u uw paspoort in Armenië aan de twee mannen moest afgeven en dat u met de bus naar Turkije ging en van daar in de laadbak van een vrachtwagen naar België (CGVS p. 4-5 & 13-14). U verklaart dat de twee mannen onderweg uw documenten aan de douane toonden terwijl u in de laadbak zat, maar daarbij geen problemen ondervonden. U maakte met hen geen afspraken over wat te doen indien de politie de laadbak zou controleren (CGVS p. 14). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet zelf uw paspoort bijhield en dat u op zijn minst geen afspraken had gemaakt over wat te doen in geval van een controle. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, de reden waarom, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Er moet op basis van het bovenstaande worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land verlaten heeft uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, en de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, voeren verzoekers aan dat hen ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en dat hun verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Zij herhalen dat zij in geval van terugkeer naar Armenië opnieuw het slachtoffer zullen worden van bedreigingen en stellen dat zij hiertegen onvoldoende bescherming kunnen krijgen van de Armeense autoriteiten. Volgens verzoekers geeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijk van onderschatting van hun persoonlijke problemen en wordt onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, en met hun persoonlijkheid. Zij wijzen erop dat zowel uit hun verklaringen als uit hun gedragingen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk is gebleken dat zij beiden op een lager niveau functioneren en zij beiden tekenen vertonen van een vooraf bestaande zwakkere geestestoestand. Verzoeker kampt bovendien met psychische problemen als gevolg van de moord op zijn vader, waarvan hij getuige is geweest, en de slagen en bedreigingen die hij van de moordenaars heeft gekregen. Hierdoor waren zij niet alleen een gemakkelijk slachtoffer en niet bij machte om op een gepaste manier om te gaan met deze extreme gebeurtenis, daarenboven was het, mede door de doodsbedreigingen die zij hadden gekregen van de afpersers, ondenkbaar om de hulp van de lokale autoriteiten in te roepen, aldus verzoekers. Zij wijzen erop dat hun raadsman op het einde van het gehoor gevraagd had rekening te houden met hun beider labele persoonlijkheid en verwijten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen nergens te hebben verwezen naar de vooraf bestaande zwakke geestestoestand van hen beiden noch naar de psychische problemen van verzoeker. Tot slot betogen verzoekers met betrekking tot hun reisweg dat hun versie inzake hun eigen persoonlijke vluchtroute vanuit Armenië via Turkije en de wijze waarop zij persoonlijk hun land hebben verlaten, niet a priori is uitgesloten en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige reden had om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen. Minstens had hen het voordeel van de twijfel moeten worden verleend, aldus nog verzoekers.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door haar aangehaalde problemen, met name dat zij bij een eventuele terugkeer naar Armenië de twee mannen vreest die hun huis in beslag hebben genomen als compensatie voor de gokschulden van haar schoonvader die ze daarom vermoord hadden, geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, (ii) evenmin kan worden vastgesteld dat zij omwille van redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, (iii) aangezien zij niet aannemelijk maakt dat zij op generlei manier kon rekenen op bescherming van de autoriteiten, er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, en (iv) zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de wijze waarop zij en haar echtgenoot naar België zijn gereisd, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

Gelet op de conclusies uit een voorgelegd medisch-psychisch attest en op een aantal vaststellingen tijdens verzoekers gehoor, baseerde de commissaris-generaal zich voor de appreciatie van verzoekers asielrelaas volledig op de verklaringen zoals deze door verzoekster werden afgelegd. Ten aanzien van verzoeker werd een volgbeslissing genomen, waarin wordt verwezen naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van verzoekster.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 november 2010 (CG nrs. 0918050 en 0918050B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan hen de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, met name dat de door hen aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie en evenmin kan worden vastgesteld dat zij omwille van redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op bescherming van de autoriteiten zouden kunnen rekenen, niet betwisten in het verzoekschrift. De motieven dienaangaande blijven bijgevolg onverminderd gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoekers kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Voorts benadrukt de Raad dat internationale bescherming, met inbegrip van subsidiaire bescherming, slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij/zij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Zoals terecht wordt aangehaald in de tweede bestreden beslissing, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Armeense autoriteiten voorzien. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij hiertoe niet de mogelijkheid had. Deze vaststellingen worden niet weerlegd door de argumentatie in het verzoekschrift dat bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende is, dat zij vrezen dat de lokale autoriteiten hen in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, dat de autoriteiten in Armenië weinig of geen vat hebben op mensen die de vaste wil hebben om bedreigingen te uiten of wraakmaatregelen te nemen zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de autoriteiten niet meer dan dode letter is en de afpersers bovendien banden hebben met de politie. Verzoekers beperken zich hier immers tot blote beweringen die niet met het minste concreet element worden gestaafd.

De Raad verwijst in dit verband nog naar artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt gezinszins een resultaatsverbintenis in.

Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat hen naar aanleiding van de door hen voorgehouden problemen – waarvan zij overigens niet het minste begin van bewijs bijbrengen – rechtsbescherming door de Armeense autoriteiten zal worden ontzegd, kan niet worden aangenomen dat er in hun hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en kan hen de subsidiaire bescherming niet worden toegekend. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn/haar land van herkomst kan of wil stellen.

2.5. In zoverre verzoekers aanhalen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, kan de Raad slechts vaststellen dat zij nalaten te concretiseren met welke omstandigheden ter

plaatse de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden, noch verduidelijken zij op welke wijze zij menen dat dit de beoordeling van hun asielaanvraag in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

Dat de commissaris-generaal voorts evenmin rekening zou hebben gehouden met verzoeksters zwakke geestestoestand en deze van haar echtgenoot, vindt op geen enkele wijze steun in het administratief dossier. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoekster een zwakkere geestestoestand zou hebben en het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze dit zou moeten blijken uit haar verklaringen of haar gedragingen tijdens het gehoor. Ook thans brengt verzoekster geen concrete elementen bij die erop kunnen wijzen dat zij een zwakkere geestestoestand heeft. Het loutere feit dat verzoeksters raadsman dit op het einde van het gehoor heeft opgeworpen, zonder objectieve elementen ter staving hiervoor aan te brengen, doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Dat verzoekster niet op gepaste wijze op de extreme gebeurtenissen kon reageren, kan dan ook geenszins overtuigen. Wat betreft verzoekers zwakke geestestoestand en zijn psychische problemen blijkt ontegensprekelijk uit de eerste bestreden beslissing dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich, omwille van de medisch-psychische toestand van verzoeker, baseert op het asielrelaas zoals dit door verzoekster werd uiteengezet.

2.6. In de mate verzoekers nog de motivering van de bestreden beslissingen omtrent hun reisroute betwisten, kan de Raad slechts vaststellen dat zij in se niet verder komen dan de opmerking dat hun versie van de feiten niet kan worden uitgesloten. Dergelijk verweer is echter niet afdoende om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband, te verklaren of te weerleggen. Gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen motieven oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekers hun verklaringen met betrekking tot de manier van reizen en de door hen gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig zijn en dat het vermoeden ontstaat dat verzoekers bewust hun Armeens paspoort achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum, het moment en de wijze van vertrek, verborgen te houden. Hieraan kan worden toegevoegd dat het minstens merkwaardig te noemen is dat de twee afpersers, die verzoekers vader zouden hebben vermoord, vervolgens verzoekers zouden hebben bedreigd en hun woning zouden hebben verkocht als compensatie voor de gokschulden van verzoekers vader, zich vervolgens de moeite zouden hebben getroost om hen te helpen het land te verlaten en zij hen zelfs tot België zouden hebben begeleid.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.8. Waar verzoekers in fine vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en hun dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS